

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0-Кж-10-000 148
Бања Лука, 12.8.2010. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ !

Врховни суд Републике Српске, у Посебном вијећу за организовани и најтеже облике привредног криминала састављеном од судија Драгомира Миљевића, као предсједника вијећа, Слободана Милашиновића и Војислава Димитријевића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптужених М.Ш. и М.И., због кривичног дјела организованог криминала из члана 383а. став (2) Кривичног закона Републике Српске у вези са кривичним дјелом преваре из члана 239. став (3) у вези става (1) и кривичним дјелом фалсификовања исправе из члана 377. став (2) Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалбама Окружног тужилаштва Бања Лука, Посебно тужилаштво за организовани и најтеже облике привредног криминала – Специјално тужилаштво, оптуженог М.Ш. и његовог браниоца Г.Ј.В., адвоката из Б.Л. и браниоца оптужене М.И., Ј.Ј.П., адвоката из Б.Л., изјављеним против пресуде Окружног суда у Бањој Луци, Посебно одјељење за организовани и најтеже облике привредног криминала број: 011-0-К-09-000 013-п од 29.03.2010. године, у сједници вијећа којом су присуствовали главни специјални тужилац, оптужени и њихови браниоци, донио је дана 12.8.2010. године

П Р Е С У Д У

Одбијају се као неосноване жалбе Окружног тужилаштва у Бањој Луци, Посебно тужилаштво за организовани и најтеже облике привредног криминала – Специјално тужилаштво, у односу на оптужену М.И., оптуженог М.Ш. и његовог браниоца и браниоца оптужене М.И., а уважавањем жалбе Окружног тужилаштва у Бањој Луци, Посебно тужилаштво за организовани и најтеже облике привредног криминала – Специјално тужилаштво, у односу на оптуженог М.Ш., преиначава пресуда Окружног суда у Бањој Луци, Посебно одјељење за организовани и најтеже облике привредног криминала број: 011-0-К-09-000 013-п од 29.3.2010. године, у одлуци о казни, тако што се оптужени М.Ш., због кривичног дјела организованог криминала из члана 383а. став (2) Кривичног закона Републике Српске у вези са кривичним дјелом преваре из члана 239. став (3) у вези става (1) и кривичним дјелом фалсификовања исправе из члана 377. став (2) Кривичног закона Републике Српске, за које је том пресудом оглашен кривим, о с у ђ у ј е на казну затвора у трајању од 6 (шест) година, у коју му се на основу члана 44. став (1) Кривичног закона Републике Српске урачунава вријеме проведено у притвору од 15.4.2009. године па надаље.

У осталом дијелу првостепена пресуда остаје неизмјењена.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Бањој Луци, Посебно одјељење за организовани и најтеже облике привредног криминала број: 011-0-K-09-000 013-п од 29.03.2010. године оптужени М.Ш. и М.И. оглашени су кривима због кривичног дјела организованог криминала из члана 383а. став (2) Кривичног закона Републике Српске у вези са кривичним дјелом преваре из члана 239. став (3) у вези става (1) и кривичним дјелом фалсификовања исправе из члана 377. став (2) Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС) и осуђени и то оптужени М.Ш. на казну затвора у трајању од 5 (пет) година, а оптужена М.И. на казну затвора у трајању од 2 (двје) године, у које им је урачунато вријеме проведено у притвору. Од оптужених је одузета имовинска корист у износима назначеним у изреци пресуде, обавезани су да солидарно плате трошкове поступка у износу од 1.174,43 КМ, трошкове поступка који се односе за сваког од оптужених и паушала од по 300,00 КМ. На основу члана 108. став (3) ЗКП оштећени су упућени да имовинскоправни захтјев остварују у парници.

Против наведене пресуде жалбу су благовремено изјавили Окружно тужилаштво у Бањој Луци, Посебно тужилаштво за организовани и најтеже облике привредног криминала – Специјално тужилаштво (у даљем тексту: специјални тужилац), оптужени М.Ш. и његов бранилац Г.Ј.В., адвокат из Б.Л. и бранилац оптужене М.И., адвокат Ј.Ј.П. из Б.Л.

Специјални тужилац пресуду побија због одлуке суда о казни са приједлогом да другостепени суд жалбу уважи и побијану пресуду преиначи тако што ће оптуженима изрећи адекватне казне.

Оптужени М.Ш. у својој жалби не наводи основ побијања пресуде, али из садржаја жалбе произилази да се она побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, без конкретног приједлога и са молбом да му се узму у обзиром олакшавајуће околности наведене у жалби.

Жалбом браниоца оптуженог М.Ш. првостепена пресуда се побија из свих жалбених основа, са приједлогом да се жалба уважи, укине првостепена пресуда и одреди одржавање претреса или да се преиначи првостепена пресуда у правној оцјени кривичног дјела и оптуженом, по правилној примјени закона, изрекне блажа казна затвора и то за кривично дјело прање новца из члана 280. став (3) КЗ РС.

Бранилац оптужене М.И. првостепену пресуду такође побија из свих разлога, са приједлогом да се жалба уважи и Врховни суд поступи сагласно одредби члана 328. став (1) и 329. ЗКП.

Одговор на жалбу браниоца оптужене М.И. поднио је специјални тужилац, са приједлогом да се ова жалба одбије као неоснована, а одговор на жалбу специјалног тужиоца поднио је бранилац оптуженог М.Ш. са приједлогом да се жалба специјалног тужиоца одбије као неоснована.

На сједници вијећа овог суда главни специјални тужилац је изложио жалбу и одговор на жалбу браниоца оптужене М.И., остајући код приједлога из жалбе и одговора на жалбу. Оптужени М.Ш. и браниоци оптужених су такође изложили жалбе, а бранилац оптуженог М.Ш. и одговор на жалбу специјалног тужиоца,

остајући код приједлога из жалби и одговора на жалбу. Оптужени су прихватили наводе из жалби својих бранилаца, а оптужени М.Ш. и наводе из одговора на жалбу.

Овај суд је испитао првостепену пресуду у дијелу који се жалбама побија, а у смислу одредбе члана 320. Закона о кривичном поступку – Пречишћени текст („Службени гласник Републике Српске“ број: 100/09 од 10. новембра 2009. године - у даљем тексту: ЗКП), те је одлучио као у изреци ове пресуде из следећих разлога:

Приговори жалби оптуженог М.Ш. и бранилаца оптужених, сведени на заједнички именилац, у суштини, се свде на исказано становиште, манифестовано у тврдњи да оптужени нису починили кривично дјело организованог криминала из члана 383а. став (2) КЗ РС у вези кривичног дјела преваре из члана 239. став (3) у вези става (1) и кривичног дјела фалсификовања исправе из члана 377. став (2) КЗ РС, како им се то оптужницом ставља на терет, а за које су оглашени кривим побијаном пресудом, као и на тврдњи да је та пресуда резултат погрешне примјене кривичног закона у правној оцјени радњи оптужених на неправилно и непотпуно утврђеној чињеничној основи. При томе су, према становишту жалби, почињене и битне повреде одредаба кривичног поступка јер је главни претрес одржан без лица чије је присуство на главном претресу по закону обавезно, повријеђено је право на одбрану, пресуда се заснива на доказу на коме се не може заснивати, а изрека пресуде је неразумљива, противрјечна сама себи или разлозима пресуде или у њој нису наведени разлози о одлучним чињеницама. Надаље, према ставу жалби браниоца повријеђен је и Кривични закон, што је резултат погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, а приговара се и неприхватљивом методолошком приступу у оцјени доказа, при чему се апострофира непринципјелност у оцјени доказа у зависности од тога да ли су докази на штету или корист оптужених и пристрасност на штету оптужених, кроз фаворизовање доказа који подржавају оптужницу.

Жалба браниоца оптужене М.И., у сегменту побијања првостепене пресуде због битних повреда одредаба кривичног поступка истиче да је оптужена током сваког главног претреса падала у несвијест и да је по наредби предсједника вијећа удаљавана из суднице, а главни претрес се настављао, да је повријеђено право на одбрану оптужене тиме што нема процесног рјешења зашто нису проведени предложени докази одбране и да је налаз и мишљење вјештака П. болнице С. доказ прибављен на незаконит начин јер се наведено вјештачење није могло извршити на основу наребе тужилаштва већ само на основу рјешења суда, у чему ова жалба види битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став (1) тачка в), г) и з) ЗКП. Осим тога ова жалба сматра да је изрека пресуде неразумљива, противрјечна сама себи или разлозима пресуде или у њој нису наведени разлози о одлучним чињеницама у чему види битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 303. став 1. тачка ј) ЗКП. Битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став (2) ЗКП жалба види у томе што суд у току главног претреса није примјенио или је неправилно примјенио одредбе ЗКП, а то је било од утицаја на законито и правилно рјешење. И жалба браниоца оптуженог М.Ш. сматра да је побијана пресуда захваћена битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 311. став (1) тачка ј) ЗКП.

Жалба оптуженог М.Ш. и жалбе бранилаца оптужених замјерају првостепеној пресуди да је чињенично стање погрешно и непотпуно утврђено што је за резултат

имало, по жалбама бранилаца, и повреду Кривичног закона, па тако жалба браниоца оптуженог М.Ш. сматра да је овај оптужени починио кривично дјело праће новца из члана 280. став (3) КЗ РС, а не кривично дјело организованог криминала, за које је оглашен кривим побијаном пресудом, док жалба оптужене М.И. сматра да није утврђено да је ова оптужени била припадник злочиначког удружења и да побијана пресуда не садржи опис радњи и законска обиљежја кривичног дјела за које је оглашена кривом, нити образложење у погледу урачунљивости оптужене.

Све жалбе побијају првостепену пресуду у одлуци о кривичној санкцији, односно изреченој казни затвора, а жалбе бранилаца оптужених пресуду побијају и због одлука о одузимању имовинске користи, трошковима кривичног поступка и имовинскоправном захтјеву. При томе жалба специјалног тужиоца сматра да се изреченим казнама не може постићи сврха кажњавања, предлажући изрицање адекватних казни којима ће се остварити сврха кажњавања, док жалбе бранилаца оптужених сматрају да побијана пресуда није правилно цијенила околности које утичу да казна буде мања, односно није примјенио одредбе о ублажавању казни иако су за то постојали законски услови. У сегменту жалби којима се побија одлука првостепеног суда о трошковима поступка жалбе браниоца оптужених сматрају да је оваквом одлуком повређен члан 99. став (4) ЗКП.

Немају основа приговори жалбе браниоца оптужене М.И. да је главни претрес у већем дијелу одржан без присуства оптужене јер је по наредби предсједника вијећа удаљавана из суднице, а главни претрес се настављао, те да је тиме почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став (1) тачка в) ЗКП, односно главни претрес одржан без присуства лица (оптужене) чије је присуство на главном претресу по закону обавезно. Ово из разлога што је предсједник вијећа, у складу са одредбама члана 257. став (2) ЗКП, оптужену која је за вријеме суђења ометала ред на главном претресу плачем, односно понашала се недолично, прво упозорила да се тако не може понашати и да ће, уколико настави такво понашање, наредити њено удаљење из суднице, ово упозорење записнички констатовао, а затим пошто је оптужена наставила са недоличним понашањем наредио њено удаљење из суднице и наставио поступак обзиром да је оптужена имала браниоца.

Нема повреде права на одбрану, као битне повреде одредаба кривичног поступка, на које је указала жалба браниоца оптужене, а које су наводно учињене у поступку пред првостепеним судом из разлога што је доказни поступак, као кључни дио главног претреса, примарни и основни начин утврђивања истине у кривичном поступку и реализује се кроз сучељавање двије супростављене стране које изводе своје доказе и имају пуну доказну иницијативу. При томе је контрадикторност водећи принцип извођења доказа на главном претресу, јер се процесне радње испитивања свједока, вјештака и других доказа изводе по правилима директног и унакрсног испитивања. Доказни поступак, односно редослед извођења доказа, утврђен је чланом 276. ЗКП, осим ако судија, односно вијеће у интересу правде не одреди другачије. Терет доказивања изнесених тврдњи је на странкама и браниоцу и они имају доминантну улогу током доказног поступка. Сви докази налазе се код странака, односно браниоца, а изводе се непосредно, осим изузетака из члана 288. став (2) ЗКП, пред судом и судија, односно вијеће нема никаква предубијеђења у погледу исхода поступка, па не може стећи увјерење о априорној кривици оптуженог, што је сигуран знак непристрасног суђења. Право на извођење доказа припада странкама и браниоцу, а које ће доказе

изводити у доказном поступка зависи од субјективне оцјене станака, односно браниоца. Докази се изводе непосредно на главном претресу, а искази дати у истрази дозвољени су као доказ на главном претресу и могу бити кориштени приликом директног или унакрсног испитивања или побијања изнесених навода или у одговору на побијање или на додатно испитивање. Слиједом изложеног нема мјеста жалбеној тврдњи браниоца оптужене М.И. да су неправилно одбијени приједлози овог браниоца за провођење одређених доказа и да је на тај начин повријеђено право на одбрану оптуженог, а чињенично стање остало непотпуно утврђено јер је правилним приступком вијеће на главном претресу одбило приједлоге браниоца као непотребне. Чињенично стање због тога није остало ни погрешно ни непотпуно утврђено нити је одбијањем приједлога одбране повријеђено право на одбрану. Тиме није ни почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП, на коју указује жалба браниоца оптужене М.И.

Када је ријеч о битној повреди одредаба кривичног поступка да се пресуда заснива на доказу на коме се не може заснивати, а на коју се жалбом браниоца оптужене указује, та повреда није учињена, јер се побијана пресуда не заснива на изнуђеном признању или изјавама, на доказима прибављеним повредама људских права и слобода прописаних Уставом и међународним уговорима нити на доказима који су прибављени повредама ЗКП како је то прописано чланом 10. ЗКП који прописује шта се сматра правно неваљалим доказима. Ни један доказ који је проведен нема овакав карактер па ни психијатријско вјештачење оптужене М.И. у вријеме извршење дјела. Чињеница да је ово вјештачење обављено по наредби за психијатријско вјештачења Специјалног тужилаштва број КТ-СТ-15/09 од 28.01.2010. године не чини овај доказ незаконитим.

Супротно становишту жалби бранилаца оптужених анализом побијане пресуде овај суд налази да образложење пресуде садржи разлоге у погледу одлучних чињеница с аспекта постојања кривичног дјела и кривичне одговорности оптужених, те чињеница одлучних за правилну примјену материјалног права, ради чега су неприхватљиви приговори жалби засновани на тврдњи да је образложење пресуде захваћено битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 311. став (1) тачка ј) ЗКП, у облику неразумљивости, противрјечности и недостатку разлога о одлучним чињеницама. Сасвим је друго питање то што жалбе оспоравају валидност датих разлога у образложењу за утврђене одлучне чињенице, међутим приговор таквог карактера у суштини спада у жалбени основ погрешно утврђеног чињеничног стања, јер се таквим приговором кроз замјерку образложењу пресуде за чињеничне закључке оспорава правилност тих чињеничних утврђења.

Побијана пресуда је дала разлоге о свим одлучним чињеницама, она је правилно оцијенила исказе у поступку саслушаних свједока управо на начин како то прописује одредба члана 295. и члана 304. став (7) ЗКП и дала правилну оцјену тих исказа, због чега се супротне тврдње жалбе не могу прихватити као основане. Наиме, побијана пресуда је, оцјењујући исказе саслушаних свједока, доводећи их у везу са налазима вјештака и другим проведеним доказима, извела правилан закључак да су оптужени на начин поближе описан у изреци те пресуде извршили кривично дјело за које су оглашени кривим, јасно образлажући појединачне радње за сваког од оптужених понаособ. Пресуда је, оцјењујући исказе саслушаних свједока, доводећи их у везу са налазима и мишљењима вјештака, потврда о привременом одузимању предмета, записника о препознавању, документацијом о

регистрацији предузећа, купопродајног уговора и другим бројним проведеним доказима, извела правилан закључак да су оптужени, на начин поближе описан у изреци побијане пресуде, починили кривична дјела за која су оглашени кривим, јасно образлажући начин предузимања радњи извршења. Нема мјеста аргументима жалби бранилаца оптужених, наведеним уз приговоре чињеничној основи побијане пресуде, супстанцираним у наводима да првостепени суд није утврдио одлучне чињенице, а посебно да није утврђено постојање елемената кривичног дјела организованог криминала, односно да су оптужени били припадници злочиначког удружења и да су у том својству починили кривично дјело. Насупрот овим приговорима и овај суд налази да за своја утврђења побијана пресуда има довољно упоришта у изведеним доказима. Ово из ралога што докази на којима се заснива побијана пресуда у сегменту утврђења својства и дјелатности оптужених, и по оцјени овог суда, представљају поуздану основу за такав закључак. Ту се прије свега имају у виду искази свједока Б.З. и М.Г., а дјелимично и искази оптужених који су саслушани у својству свједока. И бројни објективни докази, широко и аргументовано образлагани у побијаној пресуди, указују на оправданост утврђења побијане пресуде. Ови докази су били предмет посебно брижљиве и садржајне анализе од стране првостепеног суда, и то тако што је засебно цијењен њихов садржај, а потом у корелацији са другим проведеним доказима. Побијана пресуда посебно цијени садржај проведених доказа у погледу постојања елемената кривичног дјела организованог криминала из члана 383.а) став (3) КЗ РС и у односу на за сада непознатог организатора злочиначког удружења, односно истог кривичног дјела, али из става (2) у односу на оптужене М.Ш. и М.И.

Оваквим приступом у оцјени доказа побијана пресуда је наведене доказе прихватила као истините и увјерљиве, осим исказа оптужених као свједока, као и исказа неких од свједока, дајући при томе, и са аспекта оцјене овог суда, валидну аргументацију. Као резултат правилне и пажљиве оцјене свих доказа проведених пред првостепеним судом произилази закључак побијане пресуде о поузданости утврђења те пресуде да су оптужени починили кривично дјело организованог криминала из члана 383а. став (2) КЗ РС у вези са кривичним дјелом преваре из члана 239. став (3) у вези става (1) и кривичним дјелом фалсификовања исправе из члана 377. став (2) КЗ РС. За закључке о одлучним чињеницама при оцјени вриједносног значаја проведених доказа, побијана пресуда је дала детаљне и јасно одређене разлоге у образложењу. Те разлоге као валидно образложење прихвата и овај суд у цијелости, па се не могу прихватити као основане и аргументоване тврдње жалби које апострофирају мањкавост у оцјени вјеродостојности исказа неких свједока. Насупрот приговорима из жалби којима оспоравају утемељеност и правилност закључка првостепеног суда о постојању злочиначког удружења, а у оквиру којег су дјеловали оптужени, овај суд налази да је за такво утврђење првостепени суд имао довољно упоришта у изведеним доказима. Разлоге које за такво утврђење износи првостепени суд у побијаној пресуди у потпуности прихвата и овај суд као правилне и потпуне. При томе овај суд не налази ништа спорно у томе што се постојање злочиначког удружења доказује бројношћу телефонских и других контаката и радњи извршења почињених у инкриминисаном периоду. У анализи начина извршења свих тих радњи, околностима које прате њихово извршење, посебно чињеници да су се већина припадника међусобно познавала (иако то није нужно за припаднике злочиначког удружења), да су у инкриминисаном периоду обавили више десетина телефонских, личних и других контаката међусобно, првостепени суд правилно налази разлоге за овакав

закључак. Исто се односи и на закључак о дјеловању оптужених у оквиру тог злочиначког удружења тиме што су сваки од њих, уз постојање свијести о претходном дјеловању осталих припадника злочиначког удружења, извршавали унапријед одређене задатке. С тим у вези првостепени суд правилно закључује да природа тих радњи подразумијева свијест о заједничком дјеловању у оквиру злочиначког удружења и дјеловању других чланова тог удружења, те да се тим њиховим радњама коначно реализује конкретан злочиначки план. Наведени чињенични закључак резултат је правилне анализе свих проведених доказа, због чега се не могу прихватити приговори жалби бранилаца оптужених да је такав закључак неоснован, односно приговор жалбе браниоца оптуженог М.Ш. да поступање овог оптуженог треба квалификовати као кривично дјело прања новца из члана 280. став (3) КЗ РС.

Дакле, све што је изнесено у жалбама оптужених и њихових бранилаца у погледу битне повреде одредаба кривичног поступка, мањкавости чињеничне основе побијане пресуде и повреде Кривичног закона, а код аргументације коју је изнио првостепени суд у својој пресуди, заиста се не може прихватити. На основу проведених доказа првостепени суд је правилно утврдио све одлучне чињенице, разјаснивши све битне околности од значаја за правилно пресуђење, а посебно за правну оцјену дјела, па супротна тврдња жалби оптужених и бранилаца оптужени није основана. Према томе чињенична и правна основа првостепене пресуде у свему је правилна, а побијана пресуда даје детаљне разлоге правне оцјене радњи оптужених, чињенично стање је и потпуно и правилно утврђено, нема битних повреда одредаба кривичног поступка, ни повреда кривичног закона, па се другачија становишта жалби не могу прихватити.

Овај суд је испитао првостепену пресуду у одлуци о кривичној санкцији, у оквиру жалбених приговора специјалног тужиоца да казне нису адекватне, и у оквиру приговора жалби бранилаца оптужених да су казне преопште, па налази основаном жалбу специјалног тужиоца у односу на оптуженог М.Ш., а неоснованом у односу на оптужену М.И. Основано жалба специјалног тужиоца указује да првостепени суд код оптуженог М.Ш. није довољно цијенио његову улогу у извршењу кривичног дјела, тежину кривичног дјела, обзиром да његовим извршењем од стране Ш. присвојено преко 700.000,00 КМ, степен кривичне одговорности изражен кроз директни умишљај и држање оптуженог у току кривичног поступка. Обзиром на основаност жалбених приговора специјалног тужиоца овај суд је, у оквиру општих правила о одмјеравању казне, прописаних одредбом члана 37. став (1) КЗ РС, а у оквиру законом прописане казне за почињено дјело (казна затвора најмање пет година), те на основу правилно утврђених околности од стране првостепеног суда, које су од значаја за висину казне, оптуженом М.Ш. изрекао казну затвора у трајању од 6 (шест) година, која по мишљењу овог суда представља довољну и потребну мјеру казне којом се може остварити општа сврха кажњавања прописана одредбом члана 28. КЗ РС како у сегменту васпитног утицаја према оптуженом да убудуће не чини кривична дјела, тако и у превентивном дјеловању према другима да не чине кривична дјела.

Приговору жалбе специјалног тужиоца да је казна затвора неадекватна у односу на оптужену М.И., као и приговорима жалбе ове оптужене у погледу одлуке суда о казни затвора такође нема мјеста. Олакшавајуће околности које је првостепени суд нашао на страни оптужене, које је првостепена пресуда цијенила као особито олакшавајуће околности, а на које се позива у образложењу побијане

пресуде, и по оцјени овог суда дошле су у пуној мјери до изражаја у изреченој казни затвора. Изречена казна затвора оптуженој М.И. и по оцјени овог суда представља потребну мјеру казне да би се остварила сврха кажњавања како у сегменту специјалне тако и у сегменту генералне превенције.

У погледу одлуке о одузимању имовинске користи, трошковима поступка и одлуке првостепеног суда о имовинскоправном захтјеву, а у вези са истакнутим жалбеним приговорима бранилаца оптужених, указује се на одредбе члана 94. и 95. КЗ РС, којима су регулисани основ и начин одузимања имовинске користи, члана 99. став (4) ЗКП којим је предвиђена могућност да се оптужени, који је оглашен кривим, дјелимично или у цјелини ослободи трошкова кривичног поступка из члана 96. став 2. тачка а) до ж) истог закона ако би њиховим плаћањем било доведено у питање издржавање оптуженог или лица које је дужан да издржава и одредбе члана 108. став (3) ЗКП којом је регулисано одлучивање суда о имовинскоправном захтјеву оштећеног. Дакле, када суд утврди да је извршено кривично дјело одузимање имовинске користи прибављене тим кривичним дјелом је обавезно па је првостепени суд правилно поступио када је од оптуженог М.Ш. одузео имовинску корист у износу као у изреци побијане пресуде. С друге стране околности које могу оптужене да ослободе плаћања трошкова кривичног поступка, у цјелости или дјелимично, нису утврђене у току поступка пред првостепеним судом, нити су на те околности оптужени указали, нити се у жалби указује на одређене доказе који би указали на немогућност плаћања трошкова поступка, без довођења у питање издржавање оптужених или лица која су дужни да издржавају. Надаље, имајући у виду да је оптужени М.Ш. власник, односно већински сувласник, у два предузећа и власник микрокредитне организације, са солидним мјесечним примањима, а да је оптужена М.И. власник куће у Д., овај суд налази неоснованим приговоре којима се оспоравају могућност плаћања трошкова кривичног поступка. И коначно суд је обавезан да у смислу члана 108. став (3) ЗКП, у пресуди којом оптуженог оглашава кривим, оштећеном досуди имовинскоправни захтјев било у цјелини или дјелимично, односно да оштећеног, ако подаци кривичног поступка не пружају поуздан основ ни за потпуно ни за дјелимично пресуђење, упути да имовинскоправни захтјев у цјелини може да остварује у парничном поступку.

На основу наведеног, а примјеном члана 327. и члана 328. став (1) ЗКП, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
Драгомир Миљевић

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић